

Het A B CD&V van Herman Van Rompuy

Into the void

Van Dessel over mei '68

Weeral: Claus

Winnaars schrijfwedstrijd

Citaten

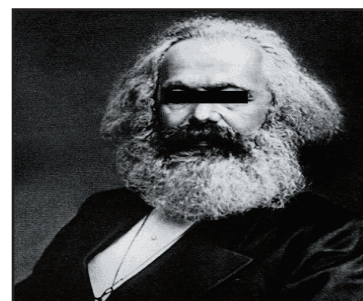
Hoe een filo-examen afleggen?

**Professor S. Cuypers:
analytische vs.
continentale**

**Presides NFK:
machtsoverdracht van
oud naar nieuw**

**Proffen daten:
101 handige tips**

ER IS LEUVEN NA DE DOOD

Nog een week en de hel/hemel (schrappen wat niet past) begint weer. U heeft het hoogstwaarschijnlijk al wel opgemerkt en met fluoriserend rood in uw KUL agenda aangeduid. Volledige ascese, het is niet iedereen gegeven, en zeker niet de filosoof die zich af en toe wel eens willen laten verdrinken in één of andere vleeselijke deugd.

Echter wat studeren en examens betreft, is er niets nieuws onder de zon. Zeker niet na het lezen van het artikel 'Ik studeer dus ik ben'. Hierin kan u kiezen welke filosoof of filosofische stroming het meeste bij u past, en overeenkomstig worden er tips gegeven om volgens de wijze van de meester een perfect examen af te leggen. Als de achttien u om de oren vliegen, dan trakteert u ons een pintje?

Een andere optie, iets minder politiek correct, is het daten van een prof. Nu, wij zouden deWijzer niet zijn zonder de proef op de som te nemen. Het verslag leest u eveneens in deze editie. Of ook hier achttien mee te verdienen zijn, laten we u

zeker weten.

Ook voor allen die de heuglijke gebeurtenis van een meerkeuze-examen van professor Cuypers verwachten, moeten niet vrezen. We vroegen hem immers wat de geheimen zijn om ook hier een grote onderscheiding te halen. Wij raden u aan het artikel zeker te lezen, want professor Cuypers is getrouwd en zal dus hoogstwaarschijnlijk niet instemmen met een date.

Maar wat doen we dan wanneer de hemel/hel erop zit voor dit academiejaar? Wij stellen de volgende volgorde van activiteiten voor: bezuipen, kater, genieten van de vakantie (met of zonder tweede zit) en daarna er weer invliegen. Hoewel de vakantie niet-filosofisch is, en daarom voor de goede HIW'er de dood betekent, wil dit niet zeggen dat reïncarnatie niet bestaat. Jawel, beste student, er is weer leven na de dood. Er is Leuven na de dood!

Om u te verzekeren van het nodige leven in Leuven volgend jaar, staat er weer

een nieuw NFK-presidium klaar om u daarvan te verzekeren. Wij zijn er van overtuigd dat Stijn samen met zijn ganse ploeg het minstens even goed gaat doen als Ann-Sophie dit jaar heeft gedaan. Maar als u daar aan nog twijfelt, lees dan vooral het dubbel-interview met de oude en de nieuwe presides.

Een deWijzer zou ook niets zijn zonder een BV die filosofie heeft gestudeerd. En omdat het de laatste editie is van dit jaar hebben we er iemand heel speciaal voor uitgekozen: CD&V politicus Herman Van Rompuy. Het verslag van deze leuke, interessante ontmoeting leest u eveneens op de volgende pagina's.

Tot slot zouden wij iedereen nog eens willen bedanken die er voor gezorgd heeft dat deWijzer er dit jaar weer stralend uitzag, én dat hij gelezen werd. Vooral de redactie verdient ons eeuwig respect daarvoor! Een welgemeende merci.

Wannes en Thomas

Colofon

deWijzer is het periodieke kringblad van de Nieuwe Filosofische Kring (NFK). Een elektronische versie kan u altijd vinden op www.nfk.be. Voor vragen, opmerkingen en lezersbrieven kan u steeds terecht op wijzer@nfk.be.

HIW
Kardinaal Mercierplein 2
3000 Leuven

Jaargang 2007-2008
Nummer: 5
Maandag 19 mei 2008
Oplage: 175 exemplaren
Gratis
Drukkerij: De Raaf

Hoofdredacteurs

Thomas Decreus en Wannes Van Herck

Redactie

Bart Scholiers, Katherine Valkeniers, Miguel Barrera, Pieter Goubert, Johannes Van De Walle

Medewerkers

Dokter Gonzo, Dirk Van Dessel, Gert Meyers, Nathalie Boelens, Tom Dhaenens, Andrew Snowball, Gijs Van Den Broeck, Eva Coolen

Lay-out en eindredactie

Wannes Van Herck

Speciale dank gaat uit naar

LOKO voor sponsoring, het NFK voor ons te steunen, het HIW voor sponsoring, Hume omdat hij de beste filosoof is, mijn medehoofdredacteur en de ganse redactie, alle geïnterviewden voor hun bereidwillige medewerking, google voor alweer het aanleveren van talrijke foto's, de kasseien van het HIW voor te figureren in de foto hiernaast die nu toch al wat verouderd is, de proffen voor het leveren van zeer veel en even goede citaten, mentale causaliteit, taarten omdat ze zo lekker zijn

Iedereen is nog volgend academiejaar steeds welkom op de redactievergaderingen. Deze zullen op tijd en stond in de lessen en in de WegWijzer aangekondigd worden.

De standpunten die in deWijzer worden uiteengezet, komen niet noodzakelijk overeen met de mening van het HIW, NFK of deWijzer zelf.

Is er na studies wijsbegeerte nog hoop voor de gemiddelde filosofiestudent? Nee, voor de gemiddelde niet! Maar er zijn er natuurlijk toch altijd enkelen die, tegen alle statistieken in, een goede job vinden. BV's zijn daar een mooi voorbeeld van. deWijzer interviewt er dan ook elke editie eentje.

“WIJ BEGINNEN ONZE VERGADERING HEUS NIET MET EEN GEBED”

Zeg nooit dat redactieleden van uw aller deWijzer nooit ergens komen; ondergetekenden zijn onder een stralende zon op weg naar een particuliere woning ergens in Sint-Genesius-Rode. Waarom, vraagt u zich terecht af? Wel, voor een interview met niemand minder dan, huidig voorzitter van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, Herman Van Rompuy. Deze CD&V man heeft namelijk, lang voor Hertoginnedal definitief met politiek geknoei zou worden geassocieerd, nog aan ‘ons’ H.I.W. filosofie gestudeerd. Voldoende en noodzakelijke reden, zo dachten wij, voor een interview. Waarvan akte.

Herman Van Rompuy: Een studie filosofie was een logische keuze gezien mijn Grieks-Latijnse humaniora, waar ik uitgebreid denkers als Plato, Aristoteles en Seneca gelezen had. Daar was mijn belangstelling gewekt en het was toen ook nogal gebruikelijk dat de ‘goede studenten’ een studie rechten combineerden met filosofie en eventueel later nog economie. Dat was een mooie cursus honorum.

Mijn hoofdstudie was dus rechten en daartoe volgde ik eerst het programma “kandidatuur wijsbegeerte en letteren, voorbereidend tot de rechten”. Wij kregen metafysica, wijsgerige psychologie, epistemologie, algemene en

bijzondere moraal filosofie en logica. Dat diploma heb ik dan in 1968 behaald om vervolgens, omdat rechten mij toch niet zo interesseerden, over te schakelen op economie. Mijn eerste les aan de K.U.L. was trouwens aan het H.I.W., dat was kosmologie. Gedoceerd door een franciscaner pater, die het Husserl-archief trouwens heeft gesticht, die dat deed in zijn pij. (lachje)

O EDELE STUDENTENTIJD

deWijzer: Welke sfeer heerste er in uw studententijd? Iets gemerkt van mei '68?

Van Rompuy: Ja, natuurlijk, het was vooral een woelige tijd. Een vreemde mengeling van Vlaams-nationalisme, het ‘Walen buiten’ verhaal, en gans een linkse stroming onder leiding van Pol Goossens en Ludo Martens. Toen Leuven Vlaams eenmaal een feit was, met de val van de regering Vanden Boeynants, is de beweging eigenlijk wat stilgevallen. Het merendeel van de studenten kon men niet verder meer dan Leuven Vlaams brengen. Maar ze waren dus wel sterk aanwezig in Leuven; bladen, manifestaties, vergaderingen en debatten.

Zo heb ik wel enkele vergaderingen in de Alma meegemaakt. Maar dat was manipulatie tot en met! (schudt het hoofd) Ik was daar voornamelijk uit nieuwsgierigheid. Ik herinner mij één zulke gelegenheid nog in het bijzonder, in de Valk, vlak na de vrijlating van Jef Dauwe (de toenmalige preses van het KVHV, red.). Die vierde dat daar en ik zat helemaal vanachter toen men plots besloot te gaan betogen voor het rectoraatsgebouw op de Oude Markt. Iedereen draaide zich om en verliet die aula waardoor ik op-

eens op de eerste rij stond, op weg naar het rectoraat. En om mij heen 'professionele agitatoren' die eens aangekomen meteen vanalles begonnen te vernielen. Getrainde amokmakers zo leek. Dat vond ik vreemd.

**“RELIGIE IS EEN
SPRONG VOOR MIJ, IETS
SUPRA-RATIONEEL”**

Ik was wel voor Leuven Vlaams maar nationalist noch communist. Hoewel dat laatste me wel interesseerde; ooit mocht ik eens van mijn geliefde titularis in het middelbaar zelfs een hele les geven over Marx. Met als gevolg dat hier in Leuven bleek dat ik het marxisme beter kende dan de marxisten zelf! (Van Rompuy schuifelt door zijn bureau annex bibliotheek en haalt verschillende versleten boeken boven over en van Marx en Lenin)

deWijzer: Was u actief in het Leuvense studentenleven? We weten dat u preses bent geweest van de studentenclub Brusselse Bezem ...

Van Rompuy: (snel) Ja, maar dat was toen een vereniging van een 15-tal man, jeugd-vrienden uit het Sint-Jan Berchmanscollege allemaal. Ze hadden mij daarin meegetrokken en nadien ben ik dan tussentijds inderdaad tot senior verkozen. Ik heb er wel kennissen tot op vandaag aan over gehouden maar ikzelf nam de club eigenlijk nooit zo au sérieux als anderen. Ik was niet zo actief in het studentenleven hoor, wel bij de CVP jeugd en dat speelde zich af in Brussel, ziet u. En zo ben ik dan later steeds verder de politiek ingerold.

POL EN FIL

deWijzer: Zo verliep het inderdaad. En, is er plaats gebleken voor filosofie in de politiek?

Van Rompuy: Wel aan politieke filosofie heb ik persoonlijk veel gehad, nog steeds, veronderstel ik. Meer algemene filosofie lees ik nog zeer graag, maar dan enkel in mijn vrije tijd. Ik kan nog enorm genieten van die boeken, al zijn het dan toch eerder enigszins vulgariserende werken. (Hij grasduint alweer in zijn bibliotheek en toont ons boeken van o.a. Luc Ferré, Jean-François Revel, Eric-Emmanuel Schmitt en onderhoudt ons telkens enthousiast over de inhoud ervan.)

deWijzer: Wel bedankt voor al die boekentips. Van les livres naar le Livre dan maar. U bent gelovig; hoe is dat gebeurd en is het daarom dat u voor de CD&V als partij koos?

Van Rompuy: Laat mij eerst even dit zeggen. Die 'C' is niet in de eerste plaats een verwijzing naar het geloof, eerder naar waarden waarvan men zegt dat het christendom ze de Westerse beschaving heeft binnengebracht. Wij zijn uiteraard een gedeconfessionaliseerde partij. Wij beginnen onze vergaderingen heus niet met een gebed! Ondenkbaar. Het gaat eerder om een morele en historische verwijzing dan om een confessionele belijdenis. Dat vergeet men wel eens. Een individu kan met zijn persoonlijk geloof wel terecht binnen de christen-democratie om iets tot stand te brengen vanuit zijn geloof. Maar dat hoeft niet, dat is een persoonlijke keuze. Waar gelovigen zich trouwens tegenwoordig onder een omgekeerde sociologische druk wel voor lijken te schamen.

Enfin, voor mij is dat gewoon een sprong geweest op mijn zes- of zeve-

nentwintigste. Die maak je niet logisch, steeds vanuit geloof. Aan zoiets logisch of redelijk als de "Quinque viae" van Thomas van Aquino (diens vijf godsbewijzen of wegen naar God, red.) heb ik nooit veel gehad. Al heeft het geloof in de Middeleeuwen, gekoppeld aan de antieke filosofie, wel terug de pure rede binnen gebracht in onze beschaving, blijft het een sprong boven de rede uit. Iets supra-rationeel, waarmee ik niet gezegd wil hebben dat dat 'iets' een gevoel is. Neen, het is een ervaring, een proces dat langzaam binnensijpelt en waarvan men plots doordrongen blijkt. Maar leg dat maar eens nuchter uit aan een ongelovige. (lacht)

deWijzer: Is het ook vanuit dat persoonlijk geloof dat u in uw politieke carrière ethiek steeds als een belangrijk thema naar voren hebt geschoven?

Van Rompuy: Neen, ik denk van niet. Niet zozeer vanuit mijn geloof, toch eerder vanuit de filosofie dan. Hoewel het nu in de politiek zo ondertussen wel een zeer delicaat onderwerp geworden is.

deWijzer: Ja, inderdaad. Wat verstaat u onder ethiek?

**“ETHIEK IS IN DE POLITIEK IETS DELICAATS
GEWORDEN”**

Van Rompuy: (verslikt zich bijna en gniffelt dan even) Ja, wat wordt mij hier weer zo maar eventjes voorgeschoteld? (herhaalt met gespeelde verontwaardiging onze vraag)

deWijzer: Oké, eerlijk is eerlijk, we hadden toch vooral gehoopt op een sappe onliner eerder dan op een volledig

onderbouwde theorie hoor.

Van Rompuy: Welja, tussen ethiek en politiek heerst natuurlijk een bestendig spanningsveld. Ik moet in dat verband steeds denken aan de socioloog Max Weber met zijn onderscheid tussen Gesinnungsethik en Verantwortungsethik. Bij het eerste belijdt je de grote, hoge principes waarnaar je wilt leven zonder dat je werkelijk een toetsing aan het dagdagelijkse ondergaat. Je wijkt gewoon niet af van je principes. Maar dan maakt men ook zijn handen niet vuil en vervalt men makkelijk in een gevoel van morele superioriteit. Bij het andere probeert men zijn principes te realiseren, te materialiseren in de praktijk door interactie aan te gaan met mensen die een andere ethiek aanhangen of zelfs helemaal geen. En dan moet men soms wel voor de theorie van het minste kwaad opteren.

U binnen de politiek tussen die twee manoeuvreren is constant een fascinerend dilemma. Bijvoorbeeld ten tijde van de abortuskwestie, toen ik voorzitter was van de CVP. Wij hebben toen de keuze gemaakt voor een Gesinnungsethik, in tegenstelling tot onze Nederlandse collega's van de christen-democratie. Bij hen is die wet er gekomen, wij konden de stap naar een legale omkadering van abortus niet zetten. En zo moet men steeds afwegingen maken, in feite idem met Brussel-Halle-Vilvoorde. Is zoiets het waard om een regering maandenlang over te doen struikelen en mogelijk zelfs te doen vallen? Of het separatisme. Is dat iets wat uw identiteit bevestigt of toch eerder een exponent van het vijand-denken, wij en zij? Morele vragen en afwegingen in de

politiek zijn er steeds, niet alleen inzake de zogenaamde 'ethische' thema's.

HAIKU

deWijzer: Het is van u bekend dat u weleens een haiku placht te schrijven. Hoe bent u bij deze delicate vorm van poëzie terecht gekomen?

Van Rompuy: Daar ben ik voor het eerst mee in aanraking gekomen via een buitengewoon erudiete priester en classicus, Bart Mesotten, die de haiku ook in Vlaanderen heeft geïntroduceerd. Die had mij een boek daarover cadeau gedaan, wat hier vervolgens twee jaar gelegen heeft. (lachje) Tot ik, in de zomer van 2004, het ter hand nam en al lezende dacht: "En als ik nu zelf eens eentje schrijf?" Die hele bezigheid kwam tegemoet aan mijn gevoel voor het rustgevende, evenwichtige in de natuur enerzijds en anderzijds aan mijn vaardigheid tot synthetiseren. Meer was dat niet. En sindsdien ben ik niet meer gestopt. Natuurlijk, voor de echte haiku-dichters ben ik niet serieus, hé. Maar door mijn status maak ik hun hobby wel bekender. (lacht)

“DOOR MIJN STATUS
MAAK IK DE HAIKU
WEL BEKENDER”

deWijzer: Hoe staat u tegenover de moderne technologie? Want enerzijds staat ze u toe om haiku's op uw, overigens zeer verzorgde, internetblog te plaatsen maar anderzijds helpt zo ook

gevoelige informatie uit pakweg Hertoginnedal naar de openbaarheid.

“DE DRANG OM MET
IEDEREEN IN CONTACT
TE STAAN LIJKT ME
ONGEZOND”

Van Rompuy: Ja, dat is zo. (zucht kort) Wel, alles hangt af van de gebruiker uiteraard. Hoewel al die snuffjes tegenwoordig soms wel een verslaving worden en in dat geval vaak wijzen op een toenemende onzekerheid en vereenzaming. Die drang om altijd en overal met iedereen in verbinding te staan lijkt me ongezond. Nu ja, mijn zoon is een half jaar naar Zuid-Afrika geweest en dankzij het internet moest hij bij thuiskomst enkel vragen naar het nieuws van de dag voordien. Maar als ik sommige van mijn collega's binnen de politiek alweer driftig met hun Blackberry in de weer zie, verdenk ik hen er soms van dit te doen om interessant te worden bevonden of bij gebrek aan klare taal. Maar dat zeg ik hen natuurlijk niet. Ik heb er zelf ook een hoor. (lacht flijntjes)

Miguel Barrera en Pieter Goubert

De nieuwsgierigheid van een journalist kent geen grenzen. In deze rubriek worden geen taboes geschuwd en geen grenzen gerespecteerd. De reporter dompelt zich volledig onder in de materie waarover hij wil schrijven. Gonzo-journalistiek in de traditie van H.S. Thompson!

MACHT EROTISEERT, DE STUDENT FANTASEERT

Aangezien ook leerkrachten gezagspersonen zijn oefenen ook zij wel eens aantrekkingskracht uit op leerlingen. Nu is het natuurlijk niet zo dat menig student zit te smachten van verlangen op een mondeling examen, maar de toelitten van het HIW spreken van tijd tot tijd toch boekdelen.

Het is vrijdag 18.32u in Brussel.

Auto's razen onverschillig voorbij terwijl ik mij naar mijn afspraak haast.

Enkele klanten bij de deur kijken op wanneer ik een tiental minuten later de brasserie binnenstap in de Hoogstraat. Een ober vraagt of ik misschien gereserveerd heb waarna hij me tot bij een klein tafeltje achteraan in de hoek brengt. Mijn hart bonkt in mijn keel wanneer ik mijn prof een kus geef en tegenover hem plaats neem. De ober overhandigt ons de menukaarten en vraagt of we misschien al iets hadden gewenst.

Wat zou hij denken wanneer hij dat vraagt? Zou hij überhaupt iets denken? Tenslotte doet niets vermoeden dat we student en prof zijn. Het zou evengoed

om een doodgewoon, onverdacht diner tussen vader en dochter kunnen gaan. Hoewel deze laatste gedachte me enigszins geruststelt brengt ze ook een gevoel van walging boven. Dit gaat niet alleen in tegen alle conventionele regels, het gaat zelfs in tegen alle wetten van de natuur! Ik walg van mezelf en ik walg van hem. Omdat hij niet is zoals ik had gedacht: een man met inhoud en waardigheid. Anders dan andere mannen die enkel worden gedreven door lust.

We praten wat, maar het gesprek verloopt moeizaam. Geen van beide durven we directe vragen te stellen. Er blijft altijd die drukkende afstand tussen ons, zelfs wanneer we trachten toenadering te zoeken. De strakke, formele houding waarin we als studenten en professoren steeds geduwd zijn valt niet makkelijk te doorbreken. Elkaar te lang aankijken of vluchtig aanraken lijkt wel een doodzonde te zijn.

Misschien heeft hij angst om zich meer open te stellen omwille van de mensen rondom ons.

Misschien denkt hij dat iedereen hem verfoeit omdat hij zich in het openbaar durft te vertonen met een jong meisje aan zijn zijde terwijl hij in werkelijkheid beschaamd moest zijn.

Ik stel hem voor om naar mijn kot te gaan. Daar zijn we tenminste alleen.

Natuurlijk schrikt hij van mijn wel zeer oneerbaar voorstel maar ik stel hem gerust: Er is niemand op mijn kot. Niemand.

Op weg naar zijn auto kruisen we de Zavel met enkele van België's beste chocolatiërs.

Wanneer ik hem vertel dat ik hier soms op zondag naar de antiekmarkt kom stelt hij voor om de volgende keer samen te gaan. Hij kijkt me recht in de ogen en neemt mijn handen in de zijne.

Aangekomen op kot treedt een stilte ons tegemoet. Mijn kotgenoten zijn dus wel degelijk weg, anders had ik nu reeds hysterische gegel gehoord.

Zijn oog valt op een foto met een lachende jongen in een roeiboot. Mijn vorige vriend

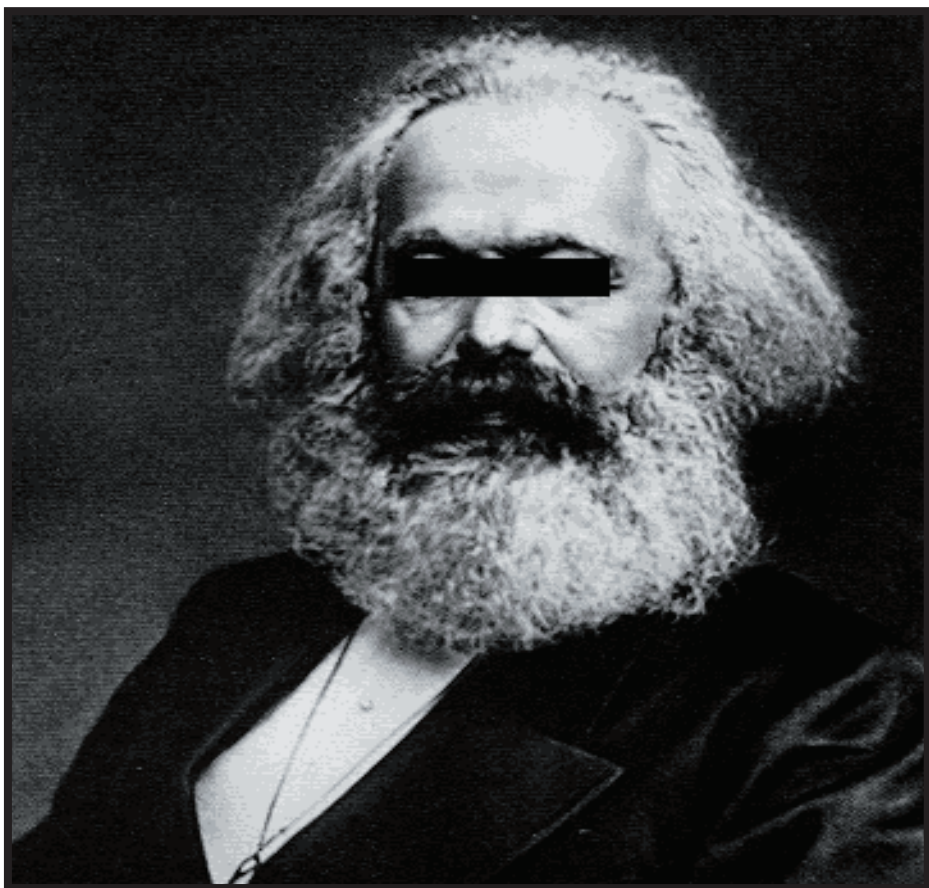
verduidelijk ik. Maar ik ben een slechte leugenaar.

We gaan onwennig de trap op van mijn duplex. Aangezien de hele bovenruimte wordt ingenomen door mijn bed kunnen we niet anders dan...

Een vorm van schaamte lijkt hem te overvallen wanneer zijn ogen over mijn lichaam glijden. Zijn vingertoppen strelen zachtjes over mijn hand. Zou hij nog al studenten gehad hebben? Of erger, zou hij een vrouw hebben? Mijn god ik hoop van niet. Hoe vreselijk moet het zijn als de haar zo vertrouwde handen nu een ander vrouwenlichaam strelen.

Op de achtergrond weerklinkt "Little wing" van Jimmi Hendrix. Sommige mensen worden nooit oud. Een gloed van melancholie bespeelt zijn gezicht. Ik leg mijn hoofd op zijn ijzeren borst en staar naar het lichtspel van de kaarsen op de muur. 🐱

Verpleegster Gonzo

Docenten vormen studenten. Maar de eersten zijn ook ooit student geweest en op hun beurt beïnvloed geweest. In deze rubriek reconstrueren we het afgelegde pad van de docent, tot op het moment van vandaag. Waarom onderwijzen zij een specifiek vak, heeft dit te maken met hun onderzoek? En vanwaar de fascinatie voor het thema van hun onderzoek?

"HUME INTIMIDEERT ME"

Professor Cuypers houdt ons nog even buiten zijn kantoor omdat hij nog een dringende mail dient te versturen. Een beetje verbijsterd staren we naar de deur die voorlopig voor ons gesloten blijft. Ze hangt vol krantenknipsels, portretten van filosofen en grillig gekleurde kindertekeningen die er ons op wijzen dat hier dient geklopt te worden vooraleer men binnentreedt. Het maakt ons des te nieuwsgieriger naar de man achter de deur, de mens achter de professor. Na wat gearzel kloppen we op de deur. Een stem gebiedt ons binnen te komen. Professor Cuypers zien we nog net z'n mailbox sluiten en nadat wij ons een plaatsje hebben veroverd in het nogal druk en rommelige aandoende kantoor, gaan we over tot onze eerste vraag.

Professor Stefaan Cuypers: De keuze om filosofie te studeren was het logische gevolg van mijn interesse in zowel literatuur als wiskunde. Ik heb altijd al een interesse gehad in existentiële thema's. Maar tegelijk ben ik heel graag op louter formele, wiskundige manier bezig. Het is vanuit die twee interessevelden dat ik op zoek gegaan ben naar wat er binnen de analytische wijsbegeerte gebeurde op vlak van existentieel-antropologische thema's. Zo ben ik bij de kwestie van persoonsidentiteit uitgekomen. Zowel mijn doctoraat als mijn thesis handelden over de persoonsidentiteit.

In de periode dat ik doctoreerde ben ik als assistent verbonden geweest aan de faculteit van pedagogische wetenschappen. Binnen die faculteit heb ik monitoraatsoefeningen over gegeven heb over fundamentele wijsbegeerte en logica. Maar het belangrijkste was dat ik aan die faculteit ook geconfronteerd werd met de filosofie van de opvoeding. Dat sloot

opnieuw aan bij mijn werk rond persoonsidentiteit en persoon-zijn.

Vandaag de dag werk ik echter niet meer rond persoonsidentiteit. Wel doe ik nog altijd onderzoek naar autonomie en morele verantwoordelijkheid. Dat doe ik zowel binnen het debat van de vrije wil als binnen het debat over de filosofie van de opvoeding. Ook epistemologische thema's interesseren me, in het bijzonder de kennistheorie van BonJour.

deWijzer: Tijdens uw postdoctorale periode hebt u ook een paar keer in het buitenland vertoefd.

Cuypers: Klopt. Ik ben twee keer naar Princeton geweest. Daar heb ik gestudeerd bij Harry Frankfurt. Hij is het meest bekend omwille van zijn boekje 'On bullshit'. Maar daarnaast is het een heel belangrijke denker binnen het domein van de filosofie van de vrije wil en de morele verantwoordelijkheid. Hij heeft volgens mij het beste gezegd wat er te zeggen valt over vrije wil en compatibilisme. Ook zijn recent werk over het concept 'zorg' is volgens mij heel relevant binnen het domein van de wijsgerige antropologie.

Ik ben ook visiting fellow geweest in St. Andrews in Schotland. Daar studeerde ik bij John Haldane. Dat is een groot katholiek filosoof die Thomas van Aquino op analytische wijze benadert. Ik heb me ook een tijdje ingelaten met analytisch thomisme, maar ben er niet in verder gegaan.

deWijzer: Waarom niet?

Cuypers: Als ik in die traditie verder ging, dan had ik Thomas echt ten gronde moeten lezen. Kortom, ik ging me echt moeten verdiepen in de middeleeuwse filosofie. Dat zag ik niet zitten. Mijn hart ligt toch meer bij de hedendaagse wijsbegeerte. Het is nu eenmaal zo dat je niet alles kan doen in de wijsbegeerte. Je moet specialiseren indien je echt iets wezenlijks wil bereiken. Door te specialiseren in bepaalde thematieken kan je problemen echt van binnenuit leren kennen. Maar het vergt veel tijd om je echt helemaal te verdiepen in iets. Daarom heb ik dus het

thomisme uiteindelijk links laten liggen.

Bovendien ben ik ook niet echt een lezer. Ik werk eerder vanuit bepaalde problemen en gebruik teksten daarbij als een middel om het probleem beter te kunnen formuleren. Teksten zijn geen doel op zich voor mij, maar een middel. Een opvatting die natuurlijk niet door iedereen gedeeld wordt.

deWijzer: Hier in uw kantoor staat anders wel een vrij groot en volgestapeld boekenrek.

Cuypers: Dat is waar. Maar ik gooi ook heel veel boeken weg. Ik hanteer de volgende regel: indien ik een boek vier jaar lang niet meer ter hand heb genomen, dan breng ik het naar de Slegte. Dat stapeltje daar (professor Cuypers wijst naar een stapeltje boeken dat naast zijn deur ligt, nvdr) breng ik deze week nog naar de Slegte. Ik heb die boeken toch niet meer nodig. Ik behandel teksten en boeken niet als een bijbel, maar als instrumenten die me kunnen helpen bij het formuleren van een probleem.

deWijzer: U zei daarnet dat u een passie heeft voor literatuur. Bent u dan nooit aangetrokken geweest door de continentale filosofie die toch bij uitstek existentiële thema's behandelt, en dat veelal doet op een wijze die meer bij de literatuur aanleunt?

Cuypers: Nee. De continentale filosofie gaat te snel voor mij. De boeken zijn te dik. En bovendien functioneert mijn geest gewoon niet op die manier. Ik ben er altijd vanuit gegaan dat er voor mij niet zoveel interessants te rapen valt in de continentale filosofie. Ik bekijk wijsbegeerte veel eerder vanuit een wetenschappelijk perspectief.

deWijzer: Beschouwt u de continentale filosofie dan wel als wijsbegeerte?

Cuypers: Absoluut. Maar het is een vorm van wijsbegeerte die meer naar literatuur neigt. Terwijl de analytische wijsbegeerte meer in de richting van de wetenschap te situeren is. Ik vind dat ik als analytisch filosoof een essentiële bijdrage kan leveren aan het ontwarren van conceptuele verwarringen in andere disciplines door schema's aan te reiken. Als ik bijvoorbeeld met psychologen of wetenschappers uit Gasthuisberg spreek dan moet ik vaak vaststellen dat ze over een heel gebrekkig begrippenapparaat beschikken en vanuit heel slechte vooronderstellingen vertrekken om de interactie tussen geest en lichaam te bestuderen.

Het apparaat waarover we in de wijsgerige psychologie beschikken is veel gesofisticeerder. Het gaat erom dat je structuren moet ontwikkelen waarin pro-

blemen in al hun scherpte gesteld kunnen worden. Op die manier kunnen de wetenschapper en de filosoof elkaar wederzijds inspireren. Dat project verschilt toch sterk van de literatuur, vind ik.

deWijzer: Maar luisteren wetenschappers dan ook naar wat filosofen als u te zeggen hebben?

Cuypers: Ja. Ik werk bijvoorbeeld samen met een neuropsychiater die zich bezighoudt met brainscanning. Hij stuurt me vaak onderzoeken op om die conceptueel te verbeteren. We schrijven ook samen artikelen. Ook in de psycholinguïstiek is er veel aandacht voor wat wij als filosofen doen. Eigenlijk zie ik ook niet echt een verschil tussen wat wij doen en wat wetenschappers doen. Het komt op hetzelfde neer: theorievorming.

BUISVAK

deWijzer: Wijsgerige psychologie heeft de reputatie een buisvak te zijn. Vindt u zelf dat u een moeilijk vak doceert of hoge eisen stelt aan de studenten?

Cuypers: Wel, tijdens het POC is gebleken dat de studiebelasting voor wijsgerige psychologie niet boven het criterium gaat. Wijsgerige psychologie is dus niet een bijzonder zwaar vak. Is het een buisvak? Ik weet het eigenlijk zelf niet.

deWijzer: Wij hebben toch het vermoeden dat er net iets meer studenten gebuisd zijn voor wijsgerige psychologie dan voor andere vakken.

Cuypers: Tja, als dat zo is dan heb ik daar eigenlijk weinig problemen mee. De reden hiervoor is tweevoudig. Het vak wijsgerige psychologie wordt gedoceerd in de eerste bachelor en in dat jaar vindt sowieso een zekere disciplinerende en daarmee gepaard gaande selectie plaats. Daarnaast is het ook zo dat ik een heel objectief examen geef, bij multiplechoice is het juist of fout en niets anders. Ik stel wel de vragen, maar daar stopt het. Voor de rest ligt het volledig in handen van de studenten zelf. Mijn doelstelling in een vak als wijsgerige psychologie is gewoon om de studenten enkele concepten en theorieën te laten zien waarmee wijsgerige problemen kunnen aangepakt worden. Je kan nu niet zeggen dat dat hoge eisen zijn.

Is wijsgerige psychologie een buisvak? Zelf denk ik van niet. Ik geef ook in andere faculteiten les en ik zie dat de cijfers voor een vak als wijsgerige psychologie equivalent zijn met wat in andere faculteiten en voor andere vakken geldt. Eén derde slaagt in eerste zit, en dat wordt opgetrokken tot de helft door een tweede zittijd. Zo problematisch is het dus niet.

Maar er ligt natuurlijk een grote verantwoordelijkheid bij de studenten zelf. Het zijn zij die moeten studeren voor mijn vak.

deWijzer: U ijvert ook voor filosofie in het middelbaar onderwijs. Waarom vindt u dat zo noodzakelijk?

Cuypers: Onderwijs heeft als taak om mensen cultureel te vormen. Leerlingen die in het ASO studeren moeten de intellectuele traditie kennen die aan hen

“... EN DAARNA EEN
TRIPEL-WESTMALLE
GAAN DRINKEN, IK AL-
THANS”

voorafgaat. Tegenwoordig wordt te veel aandacht geschonken aan het technocratische en het instrumentalistisch denken en handelen. Ik vind het wraakroepend dat er uren worden vrijgemaakt voor iets als ICT, maar niet voor een vak als filosofie. Alle kinderen leren al doende en van elkaar hoe ze met computers moeten omgaan. Maar de intellectuele, filosofische erfenis zullen ze niet van elkaar te horen krijgen.

Let op, ik deed zelf heel graag wiskunde. Maar het gaat erom hoe je die wiskunde wil geven. Je kan wiskunde onderwijzen vanuit puur praktisch, instrumentalistisch oogpunt, maar je kan er evenzeer de historiek van de wiskunde in betrekken of voor een meer filosofische benadering van de wiskunde opteren. Op die manier zou ook het belang van de wiskunde voor de westerse cultuur duidelijk worden.

Het primaire doel van het filosofieonderwijs in het middelbaar moet zijn: de leerlingen bewust maken van de copernicaanse revolutie. Zelf kwam ik uit de humaniora met een vaag besef daarvan. Het was mijn fysicaleraar die me dat besef heeft bijgebracht toen hij het had over Newton. Maar iedereen die uit de humaniora komt, zou zich bewust moeten zijn van de gigantische impact dat het wetenschappelijke denken heeft gehad. Mijn voorstel zou dus zijn om een filosofisch plichtvak te maken met dat als centrale thema.

deWijzer: Gaat uw voorkeur uit naar het onderzoeken of neemt u er het les nemen met graagte bij?

Cuypers: Ik geef heel graag les. Vooral op een elementair niveau. Dat is ook de reden waarom ik haast uitsluitend in de bachelors doceer. Ik hou ervan om te

vertrekken vanuit schijnbaar eenvoudige probleemstellingen en gaandeweg er de complexiteit van aan te tonen. Ik beleef echt veel plezier aan het lesgeven. De uren vliegen dan voorbij, althans voor mij. Toch vergt het ook een geweldige inspanning. Dat mag je zeker niet onderschatten. Het vraagt veel concentratie om op een geordende en gestructureerde manier les te geven.

Onderzoek is een veel eenzamere aangelegenheid. Ik werk liever met mensen samen dan op mijn eentje onderzoek te voeren. Op onderzoeksvlak werk ik zowel binnen als buiten het centrum samen. Recent nog schreef ik bijvoorbeeld een artikel samen met collega Douven. En met Ish Haji, professor te Calgary in Canada, schreef ik afgelopen jaar een boek over morele verantwoordelijkheid en opvoeding. Ik werk ook graag samen omdat het tot een beter eindresultaat leidt. Je betrapt elkaar op domme fouten.

deWijzer: U staat er voor bekend uw lessen van de nodige dosis humor te voorzien. Een bewuste zet om de aandacht van de studenten erbij te houden?

Cuypers: Het is zeker niet bewust. Het ligt vooral in mijn karakter. Ik laat dat gewoon voor mezelf toe in mijn lessen. Als dat het effect heeft dat de saaiheid doorbroken wordt, zoveel te beter dan.

DENKCLUBS

deWijzer: In uw colleges hebt u reeds meermaals geijverd voor het oprichten van denkclubjes onder studenten. Heeft u zelf effectief in zo'n denkclub gezeten?

Cuypers: Ja.

deWijzer: En hoe ging dat concreet in zijn werk?

We kwamen wekelijks op vrijdagmiddag

over de manier van examineren en zo. Geen slechte zet, want we waren er iedere keer met zijn vijven door. Drie mensen uit dat clubje hebben gedoctoreerd. Als je de kans hebt om zo'n clubjes op te richten, moet je het zeker doen. Het loont echt de moeite.

deWijzer: Zijn er zaken die veranderd zijn ten opzichte van de tijd dat u student was aan het HIW?

Cuypers: Het enige grote verschil dat ik nu opmerk is dat de professoren veel minder tijd hadden dan vroeger. Dat hangt ten dele samen met de hogere eisen die vandaag de dag aan professoren gesteld worden. Maar het heeft ook te maken met een culturele verandering. Toen ik student was waren haast al mijn professoren priesters. Die hadden geen gezin en hadden daardoor veel meer tijd om onderling en met stu-

denten te discussiëren. Ikzelf ga soms wel iets drinken met studenten. Hoewel het nu ook weer niet zo vaak gebeurt.

Mijn collega's van het centrum voor logica ontmoet ik wel iets vaker op informele wijze. Om de twee weken organiseren wij een informele vergadering waarin we artikels van elkaar bespreken, en daarna een tripel-Westmalle gaan drinken, ik althans. (lacht)

deWijzer: Laatst had u het er in de les

van epistemologie over dat u als student uiterst verontrust was door het besef dat we nooit het ‘ding an sich’ kunnen beschouwen. Is filosofie iets dat u werkelijk kan verontrusten?

Cuypers: Kunnen wijsgerige inzichten me aangrijpen? In zekere zin wel. Ik heb dat vooral wanneer ik erin slaag om tot de kern van een probleem door te dringen. Dikwijls gebeurt dat pas na jaren studeren. Maar als ik dat stadium bereik dan kan ik soms echt een beetje met verstomming geslagen zijn. Dan komt vaak het klassieke inzicht: dat we heel weinig weten. Ofwel laat ik het gevoel dat met dat inzicht gepaard gaat voor wat het is, ofwel neem ik dat inzicht beet om het verder te bestuderen. Dan formuleer ik het als een probleem en verwordt het uiteindelijk weer tot iets praktisch dat moet opgelost raken. Maar er zijn zeker contemplatieve momenten mogelijk in de wijsbegeerte.

WIJNPROEVERIJ

deWijzer: Wat kan u naast filosofie nog bekoren?

Cuypers: Ik ben geïnteresseerd in de natuur. Dat verklaart ook één van mijn grootste hobby's: landschapskunst. Kijk, hier bijvoorbeeld (wijst naar een foto naast zijn bureau, nvdr) lig ik naast een kunstwerk van Richard Long, een kunstenaar die ik enorm bewonder (we zien inderdaad een vreemdsoortig sculptuur met professor Cuypers die er als een opgebaard lijkt naast ligt). Het zijn vooral de landschapskunstenaars uit de jaren zestig en zeventig van voorbije eeuw die ik bewonder.

Vroeger heb ik ook veel aan sport gedaan. Lopen vooral. Ik liep 10.000 meter en halve marathons. Maar dat gaat nu niet meer want mijn knie is voorgoed kapot. Ik heb het lopen noodgedwongen door zwemmen moeten vervangen. Dat doe ik dan meestal samen met mijn kinderen.

Ook drink ik heel graag een goed glas wijn. Ik bedoel dan wijnproeverij hé (lacht). Dat wordt dikwijls aanzien als een

heel snobistische aangelegenheid en dat is het ook voor een groot deel. Maar ik vind wijn gewoon één van de schitterendste producten van deze aarde. De variatie in druivensoorten is werkelijk hallucinant.

deWijzer: Drinkt u dan enkel voor de smaak of ook een beetje voor de roes?

Cuypers: Sowieso, welke hoeveelheid alcohol je ook drinkt, je voelt het altijd wel een beetje. Althans, ik toch. Maar ik drink wijn echt voor de smaak. Wat nu ook weer niet wil zeggen dat ik nooit een glaasje te veel drink. Maar echt dronken ben ik nooit.

Ik werk ook graag in de tuin. Maar ik doe dat wel op een heel amateuristisch niveau. Dat werken in de tuin heeft ook wat te maken met mijn liefde voor landschapskunst, vermoed ik. Gisteren bijvoorbeeld heb ik tot half elf in mijn tuin gezeten. Gewoon zitten kijken naar mijn struiken.

“IK GEEF HET LIEFSTE
LES OP ELEMENTAIRE
NIVEAU”

Voor de rest heb ik weinig tijd voor hobby's. Ik heb mijn werk en mijn gezin. Als je die twee optelt, hou je nog weinig tijd over.

deWijzer: Als u zoals gisteren in de tuin zit, filosofeert u dan? Of stopt het filosoferen eenmaal u buiten de muren van het HIW rijdt?

Cuypers: Nee, ik filosofer zeker niet in de tuin. In denk dan eerder aan de groei der courgettes dan aan filosofie. Op zo'n momenten ben ik helemaal leeg. Ik denk dan gewoon niet na. Stel dat er mij iets te binnenvalt, dan zou ik het natuurlijk wel opschrijven. Ik werk trouwens alleen op het HIW. Thuis heb ik geen bureau.

deWijzer: Tijd voor de vraag die we aan iedere geïnterviewde professor reeds gesteld hebben: stel dat u terug kon reizen in de tijd, welke persoonlijkheid had u dan graag ontmoet?

Cuypers: Eén van de filosofen die ik

het meest bewonder is David Hume. Er wordt van gezegd dat hij een heel zwaar Schots accent had en ik hou enorm van Schotland, dus dat is alvast een pluspunt. Ik zou graag een filosofische conversatie met hem houden. Maar ik denk dat dat een geweldige ontluistering voor mezelf zou zijn. Als je de leeftijd in acht neemt waarop hij de Treatise geschreven heeft (Hume was zesentwintig, nvdr) en het tempo waaraan hij zijn werken produceerde, dan moet het iemand geweest zijn die razendsnel kon denken.

deWijzer: Zou u geïntimideerd zijn?

Cuypers: Ja. Als ik zie hoe hij zijn stof beheerst ... Ook de breedte van zijn kennis is enorm. Je mag niet vergeten dat Hume bijvoorbeeld ook A History of England geschreven heeft. Zelfs op literair vlak zou ik geïntimideerd zijn. Hij heeft essays geschreven die qua schoonheid met veel gemak tippen aan die van Montaigne. Stuk voor stuk zijn ze prachtig en erudiet. Van een niveau waarvan ik zelf enkel kan dromen dat ik het ooit bereik.

deWijzer: Als afsluitende vraag: u bent indertijd zelf ook redacteur geweest van deWijzer, hebt u enige tips naar volgend jaar toe?

Cuypers: Wat bij ons redelijk veel succes had, of toch door velen werden gelezen, waren de zogenaamde quaestio's. Een student opperde een stelling, beargumenteerde die en in volgende edities werd die stelling dan weer aangevallen. En zo ging dat verder tot de discussie doodbloedde en er een nieuwe quaestio geformuleerd wordt. Het is goed voor de dynamiek om zo iets te doen. Voor ons professoren is het ook interessant om te lezen wat de studenten denken.

deWijzer: We houden het in ons achterhoofd. Alvast bedankt voor het beantwoorden van onze quaestio's.

Thomas Decreus
Wannes Van Herck

De mens staat niet stil. Hij denkt, schrijft, filmt, musiceert etc. We zijn met andere woorden cultuurbeesten. Het Kritieke Woord helpt de zoekende mens. Deze rubriek neemt naast het nieuwe ook het oude onder de loep. Telkens wordt een werk of uitvoerder uit de kunstindustrie behandeld.

INTO THE WILD

Wat is deze titaan die bezit van mij genomen heeft? Spreek over mysteries!

Denk aan ons leven in de natuur - dagelijkse materie zien, ermee in contact komen - rotsen, bomen, wind in ons gezicht! de vaste aarde! de werkelijke aarde! het gezond verstand! Contact! Contact! Wie zijn wij? Waar zijn wij?

Henry David Thoreau

Into the wild, de vierde film van acteur, regisseur en scenarioschrijver Sean Penn, gebaseerd op het gelijknamige boek van journalist John Krakauer, verteld het waargebeurde verhaal van Christopher McCandless. Het is 1990, Chris McCandless (Emile Hirsch) is tweeëntwintig, knap, intelligent, opgegroeid in een welvarend 'suburbian' gezin en net Cum laude afgestudeerd. McCandless schenkt zonder medeweten van zijn familie, de \$ 24.000 dollar spaargeld voor zijn geplande studie Rechten aan

Harvard aan Oxfam Novib, verknipt al zijn identiteitsbewijzen en verbrand ritueel al het papiergeld dat hij in zijn bezit heeft. McCandless ontdoet zich zelfs van zijn naam en hernoemt zich Alexander Supertramp (I'm not superman, I'm supertramp) alvorens hij te voet op zijn tocht naar Alaska vertrekt, om zich daar helemaal alleen terug te trekken en een te worden met de natuur.

Hij vlucht om niet langer vergiftigd te worden door civilisatie en loopt alleen het land in om verloren te raken in de wildernis. McCandless gelooft in de verlossende kracht van de natuur zoals deze omschreven wordt door de schrijvers die hij bewonderd; London, Thoreau, Levi en Tolstoy. McCandless die gedurende zijn studietijd in hun boeken leefde is gegrepen door hun Romantische ideeën over de natuur, waarheid, schoonheid en geluk. Hij veracht 'De maatschappij' waarin 'mensen elkaar altijd pijn doen' en waar het oordeel en de controle overheersen.

De samenleving is een geconstrueerde leugen. Maar McCandless schijnt te vergeten dat ook de literatuur dat is.

Met hetzelfde gemak waarmee hij het materiële achter zich weet te laten, laat hij zijn familie en dierbaren achter, met name zijn nabije jongere zusje Carine, (Jena Malone) zonder hen op de hoogte te stellen van zijn verdwijning.

McCandless ziet zijn leven, zijn jeugd als een leugen en breekt met alles.

Hij parafraseert Thoreau; 'Rather than love, than money, than faith, than fame, than fairness...give me truth.' McCandless is er van overtuigd dat de ultieme vrijheid, de overlevering aan de natuur, de enige manier is om 'het onechte wezen in jezelf te doden en een 'spirituele revolutie' door te maken en dus tot de waarheid te komen.

'De ultieme beproeving is om de eenzaamheid te trotseren, met niets dan je eigen handen en je eigen hoofd om je te helpen.' Parafraseert McCandless Primo Levi.

McCandless kan gemakkelijk uitgemaakt worden voor fanatische gek, of een naïeve dwaas. We zouden kunnen lachen om zijn naïeve idealisme ware het niet dat er zoveel schoonheid en moed in zijn overtuiging schuil gaat.

Zowel Penn als Krakauer schijnen deze schoonheid te zien en bewondering voor McCandless te hebben. Nooit schilderen zij McCandless af als gek of aansteller, maar als een buitengewoon intelligente en liefhebbende jongeman die alles mee heeft om in deze maatschappij 'succesvol' te zijn, maar te gevoelig

is om in deze maatschappij te overleven.

Emile Hirsch vertolkt deze rol overtuigend en lijkt uiterlijk een vleesgeworden vereniging van schoonheid, jeugd en onschuld. De buitengewone goedheid van McCandless wordt door Penn wel erg dik aangezet en hier en daar flirt Penn zelfs in beeld en dialoog met de vergelijking met Jezus Christus. McCandless zelf benadert de mensen om hen heen voortdurend liefdevol met inzichten en wijsheden uit literatuur, leest continu en leeft schijnbaar zonder ijdelheid en ziet zelfs af van het sexuele en de lust. McCandless betreft ook een aantal keer God in zijn woorden; 'Je vergist je als je denkt dat Vreugde hoofdzakelijk voortvloeit uit omgang tussen mensen, God heeft het aan alle kanten om ons heen neergezet. Het is overal en in alles wat we kunnen meemaken.' Vertelt hij de 81 jarige weduwnaar (subliem vertolkt door Hal Holbrook) een van de mensen met wie hij onderweg vriendschap sluit. Maar hij verlaat al deze vrienden om Alaska te bereiken met dezelfde gedrevenheid van iemand die macht en succes nastreeft. Nooit kijkt McCandless om als hij afscheid neemt.

Penn durft van McCandless een Messias te maken en laat zijn bewondering en begrip voor McCandless zegevieren. Maar dit enigmatische beeld van mooie jonge McCandless wringt met de schijnbare achteloosheid waarop hij zijn familie en dierbaren zonder enige informatie achterlaat, in de jaren dat hij onderweg is neemt hij geen enkele keer contact met hen op. Waarmee

hij evenveel pijn veroorzaakt als de mensen in de samenleving die hij zo veracht. Penn schijnt dit te willen oplossen door de 'slechtheid' van de ouders aan te dikken en veelvuldig en als enige oorzaak aan te dragen van zijn vlucht. Meer realistisch zou het zijn geweest als Penn meer had toegeven aan de menselijkheid van McCandless. McCandless had in die complexiteit en dubbelzinnigheid van de menselijke geest meer uitgediept kunnen worden. Die dubbelzinnigheid kwam in de realiteit vaker naar boven, bijvoorbeeld in het feit dat de McCandless het rituele verbranden van zijn geld fotografeerde.

Deze details laat Penn onbelicht.

'Into the wild' is barok, maar komt hier mee weg. Al maakt Penn een enkele keer een uitglijder in sentiment of gebrekaan nuance, de film is ondanks het verhaal dat om moeilijkheden vraagt, nergens moraliserend. De film wordt voornamelijk gedragen door het camerawerk van Eric Gautier (Motorcycle diaries). De natuur wordt overweldigend mooi in beeld gebracht. Gautier weet met zijn camerawerk de wereld met dezelfde liriek en schoonheid te beschrijven als in de literatuur. Visueel is 'Into the wild' een lofzang op het leven. Penn weet haarscherp de euforie over te brengen die met de droom van de vrijheid gepaard gaat. Bijna zou je, je tas pakken en alles achterlaten.

Penn laat natuurlijk de schaduwzijdes niet onbelicht, maar slaagt er aanzienlijk minder goed in om de keerzijde van 'de wildernis' en het lijden van McCandless voelbaar te maken. Misschien blijft McCandless

teveel de Messias om je zijn lijden echt aan te trekken. Het ontbreekt in Hirsch zijn vertolking van McCandless aan de waanzin die onvermijdelijk zijn intrede moet hebben gedaan. Voor 'de echte wildernis' mist de film het realisme en de rauwheid.

Penn trekt gedurende de hele film 'een visuele trukendoos' open, vol jumpcuts, voice-overs, hoofdstuktitels, flashbacks, slowmotion shots, soft focus, tekstfragmenten die over het beeld verschijnen, homevideo beelden en dit alles in een drijvend tempo en voortgestuwd door de erg mooie soundtrack van Eddie Vedder (Pearl Jam).

Op de momenten waarop Penn de vrijheid, de levenslust en de schoonheid van de natuur wil overbrengen werkt dit en daarin werkt ook de aanhoudende soundtrack versterkend. De visuele speelsheid draagt bij aan de vrolijkheid. Maar de visuele wervelwind en de mooie liedjes van Vedder zijn net te veel aanwezig. Juist in die momenten van beproeving wanneer de wildernis 'echt' zijn intrede doet, is het de ijzige stilte van eenzaamheid en angst die ontbreekt.

Nergens wordt het stil in de film, nooit wordt het voor de kijker ongemakkelijk.

Dat is een gemis. Maar het zorgt er wel voor dat je de bioscoop nog met McCandless dromen verlaat en bijna zou je het lot van McCandless vergeten, dat nog harder, nog meedogenlozer, nog egoïstischer dan de mens, de wildernis is.

Eva Coolen

Dirk Van Dessel ontpopte zich doorheen de jaren als één van de meest actieve schrijvers van lezersbrieven van Vlaanderen. Zijn pen is vlijmscherp en zijn gal bitter, maar dat maakt zijn mening niet minder ondoordacht. Vanuit zijn heimat in Erembodegem serveert hij ons telkens weer een staaltje van maatschappijkritiek en lite-ratuur van het hoogste niveau.

KIJK SLECHTS RECHTS

Dag vrienden van de strijd,

Ik heb het nooit gehad voor studenten en hun liters bier die tot excessen leiden waarvan ik me zelfs niet wil voorstellen hoe ver deze mensen zich terug katapulteren naar tijden van apen en dinosauriërs. Intelligentie is slechts schijn bij academici: echte intelligentie uit zich in daden en niet in lege theorieën en woorden. Doch een slordige veertig jaar geleden deden zij wat niemand hen voor mogelijk hield: moedig zijn.

'Leuven Vlaams' had er al veel langer van moeten komen, maar beter laat dan nooit. De Vlaamse zaak, daar willen wij allemaal voor vechten. Daarvoor ben ik bereid te sterven, nog steeds. En daarmee ben ik een uitzondering, zo blijkt. Alle voorvechters van mei '68 verzuimen nu schaamteloos elke actie. Zelfs toen was het vuur van de heilige oorlog al na een schamele maand uitgeblust. Bureaucraten zijn het nu geworden, en dat rijmt niet zomaar op primaten!

Maar misschien is dat maar goed ook dat zij zich hebben teruggetrokken, want uitgezonderd het kampen voor de Vlaamse zaak was hun revolutie geperverteerd door debiele ideologieën van linkse ratten en ander gespuis uit de laatste regionen van deze maatschappij. Marx, het is een bijzonder gemeen scheldwoord. Mijn enige lofbetuiging voor Goossens en co is dan ook gericht op de Vlaamseid van hun revolte, de rest is schaamteloos gezwets van Neanderthalers.

Daarom, strijdmakkers: kijk slechts rechts vooraleer de straat over de steken. Aan de linkerkant vindt men enkel theorieën die met haken en ogen aan elkaar hangen. Theorieën die verzaken aan nutteloos gepalaver en de strijdbijl figuurlijk opvatten als 'het woord'. Laten wij opnieuw de letterlijke betekenis ondersteunen en uitroeien wat valt uit te roeien! Laten we het ene goede punt aan mei '68, namelijk strijden voor een Vlaamse universiteit, verruimen naar een über-Vlaamse queeste naar onafhankelijk!

Daarom steun ik nog steeds alle politieke partijen, en dat zijn er véél te weinig, die in deze moeilijke tijden het moeten opnemen tegen Madame Non en ander schorem. Hoewel ook deze helden het doen met een figuurlijke strijdbijl, doén ze ten minste iets. (En geloof mij, zij zouden niets liever doen dan ook de letterlijke strijdbijl opnemen!) En als het hen niet lukt, laten wij dan allen het vaste woord terug vloeiend maken, het figuurlijke terug letterlijk maken, de heilige bekamping niet meer in woorden maar in daden voeren. Zo is het lang geweest, en daar zal het terug naar evolueren.

Hoop doet leven. Strijden doet Leuven! Hopelijk. 🐱

Ik groet u (hoewel u student en hoogstwaarschijnlijk op dit moment zat bent),

Dirk Van Dessel

Dit waren uw NFK-dienaren van 2007-2008. Graag gedaan!

Vorige editie van deWijzer lanceerden we een schrijfwedstrijd voor filosofen-in-spé. Hier kan u de twee winnaars vinden met bijbehorende tekst.

EEN STUKSKE TAART EN EEN SJOKOMEL

In de krant van 1 maart (Het Laatste Nieuws) stond te lezen hoe drie allochtone jongeren in Mechelen een 72-jarige man overvielen, nadat ze hem een ‘petitie tegen racisme’ onder de neus duwden. “Twee van de jongeren grepen de man vast en namen zijn portefeuille uit zijn jaszak,” aldus de krant.

Ik heb geleerd op school, ik bedoel hiermee het HIW in Leuven, van niet te zondigen tegen de uit de logica bekende regel van “latius hoc”. Ik leg uit: het is ongeoorloofd over te gaan van het particuliere naar het universele. Nog eenvoudiger, je mag niet veralgemenen.

Toegepast op de situatie in België wil dat dan zeggen dat ik niet een ganse bevolkingsgroep met de vinger kan wijzen, op basis van occasionele en geïsoleerde “feitjes”.

Maar wie in deze zich beroept op de formele logica maakt, paradoxaal genoeg, zelf een denkfout: de regels van het correcte redeneren kunnen niet onverkort losgelaten worden op reële situaties. De formele logica houdt zich in de eerste plaats bezig met het ideële.

Nu geldt in de wetenschapsfilosofie het ‘dogma’ van de falsificatie: een wet heeft maar geldigheid zolang ze niet weerlegd wordt (gefalsificeerd). Blijkt een fenomeen/feit niet overéén te stemmen met de wet die nochtans het mogelijk moest maken om desbetreffend fenomeen te beschrijven of te voorspellen, dan moet die wet óf aangepast óf naar de prullenmand verwezen worden.

Voor de duidelijkheid: ik trek nóch de kaart van de formele logica, nóch de wetenschapsfilosofische. Mijn standpunt is er één van common sense. Ik wens dat standpunt te verdedigen op basis van de eenvoudige vaststelling dat een common sense visie mij een betere oriëntatie biedt in mijn alledaagse (reële) bestaan dan de twee andere. Nu heb ik sterk de indruk een open deur in te trappen maar toch...

Hogere diersoorten en a fortiori de mens, zijn precies in staat om op basis van wederkerende fenomenen, algemene principes/wetten te formuleren. Deze wetten hebben uiteraard niet het statuut, lees de universele geldigheid, van een logische of wetenschappelijke wet, maar kunnen dienst doen als baken in het persoonlijke leven.

Weer toegepast op mijn dierbaar België: hier geldt de wet van ‘sommige nieuwkomers krijgen van staatswege (criminele) privileges’. En wat voor zin heeft het om tegen te werpen dat niet alle nieuwkomers crimineel zijn. Niemand betwist dat. Absolute cijfers zijn irrelevant - het gaat ‘m

over de verhouding. En in verhouding zijn ze een tikkeltje oververtegenwoordigd. De oorzaken hiervan zijn meermaals voorwerp van onderzoek geweest maar brachten niet de verhoopte verklaring. Neen, het is niet omdat Vlamingen racisten zijn, neen, ook niet omdat de nieuwkomers structureel achtergesteld worden. Integendeel, er is zelfs sprake van positieve discriminatie, in het onderwijs, op de werkvloer enz. om de nieuwkomers tegemoet te komen.

Vorige week las ik in De Morgen over een nieuwkomer die in het Josephat Park 49 (negenenveertig) criminele feiten pleegde. Cijfers van in andere districten eventueel gepleegde feiten waren niet beschikbaar. Nu liep hij tegen de lamp voor een overval op een apotheker, met een neppistool. De hogervermelde wet indachtig (ja, ook zij kennen die), beloofde de nieuwkomer de politieagenten van niet alleen de zelfde dag vrij te komen maar ook van ze op een taart te trakteren. En inderdaad, ‘s avonds stond hij met een taart in het politiekantoor. De politie wou hem een proces aan zijn been doen voor smaad maar dat moest een grap geweest zijn, denk ik. Als onze vrouwe justitia een overval te weinig vindt, wat moet ze dan aanvangen met een crème-au-beure?

Tom Dhaenens

RED

You were always beautiful in red. It brought out the colour of your lips and the mocking blush upon your cheek. Red suited your pale skin.

Red. Your colour. My dearest. My doll. Porcelain. Painted. Perturbing eyes. Deep brown and wide.

Never-ending eyelashes that fluttered expectantly whenever a young man bowed. You would smile your sweetest smile. Smile upon graceful lips, now slightly parted.

Long pitch-black hair you wore loose, even on Sundays. You knew very well what men wanted to give to reach out to it. Touch.

Little white hands. Fine and untainted. You used them ever so graceful, making sure people recognized your superior birth. These were not the hands of a farmer's girl. These were the hands of a soon-to-be countess. Hands touching nothing but the whitest of sheets, the cleanest clothing and the finest jewellery. Hands that heaved nothing but a crystal glass of blood red wine.

Red. Blood. You were always beautiful in red. Especially now your skin looks even paler, your lips are slightly parted and your eyes are glassing over.

Please, don't, don't cry. A tear would stain a perfect face.

Perfection. Deliciously driving even the cleverest of men out of their heads.

Satin white and blood red. Pitch black and silver grey.

You need the perfect dress in red to make you flourish and bloom like no other May before.

I didn't do it. It was them. They who drove me to it.

As I lick the wine like liquid from my fingers, I don't need to remember the fading image of your blue-turning lips to taste the bitterness of your kiss.

A kiss that was never granted, but was taken nonetheless.

Nathalie Boelens

Alles vloeit. Men kan niet twee keer in dezelfde rivier stappen. Vertaald naar het NFK wordt dat: men kan niet twee keer met hetzelfde presidium werken. Nu de macht van de oude preses naar de nieuwe is overgedragen, leek het ons handig een interview met beiden te doen.

“EEN KLEIN ROND SPRINGBALLETTJE”

Presidia komen en gaan. De Leuvense kringen waren de voorbije maanden naar jaarlijkse gewoonte druk doende veel tamtam te verkopen rond de erfopvolging. Zo ook bij NFK: de leegte die Ann-Sophie De Mol achterlaat wordt volgend jaar opgevuld door Stijn Vander Stichele. Wij namen ze bij elkaar en wierpen één blikje op het verleden met Ann-Sophie en één op de toekomst met Stijn.

Een preses komt altijd en overal op tijd. Ann-Sophie weet dat na een jaar al wel, Stijn is het volop aan het leren. De nieuwbakken kringvoorzitter blijkt zich overlappen te hebben: de cantus van gisteren eist z'n zware tol. Het signaal is duidelijk; kom op de presidiumactiviteiten van volgend jaar maar allemaal een half uur te laat.

deWijzer : Ann-Sophie, voor jou zit het erop. Blij?

Ann-Sophie: Eigenlijk heb ik vooral niets als goede herinneringen nu het gedaan is. Het was zeker niet altijd even gemakkelijk, vooral het eerste semester was behoorlijk zwaar, maar geleidelijk aan kwam ik op dreef. Ik begin er eigenlijk nog maar net in te komen. (lacht) Maar het is tijd om de fakkel door te geven. Ik mag op een geslaagd jaar terug kijken. Het kerstfeestje was bijvoorbeeld een echt hoogtepunt. Ook zijn er veel nieuwe initiatieven genomen.

deWijzer: Enig idee wat je met al de vrije tijd van volgend jaar gaat doen?

Ann-Sophie: Ik denk er over m'n schouders onder het kerstfeestje te zetten en misschien iets met het toneel te gaan doen. Verder wil ik een fatsoenlijke thesis kunnen afleveren, wat me ook nog wel wat

werk gaat kosten. En ik ga ook soms nog wat inspringen bij de zeescouts (gehoon van Stijn) (Stijn vermeldt dat de zeescouts nog niet half zo cool is als akabe [scouts met inclusie van gehandicapten nvdr.]) waar ik lid van ben. In een zwart gat ga ik dus zeker niet vallen.

deWijzer: Stijn diende onder jou het voorbije jaar als feestpreses. Wat vond je van hem?

Ann-Sophie: (lacht eerst heel hard en denkt dan heel diep na) Stijn was eigenlijk wel een goeie kracht, ik denk dat hij als één van de hardste gewerkt heeft om

urlijk. (lacht)

Stijn: Voor jou heb ik altijd energie over. (glimlacht)

deWijzer: In een dubbelinterview in een oude Veto vergeleek je de preses van Ekonomika met een wandelende tak. Welk dier verpersoonlijkt Stijn?

Ann-Sophie: Geen wandelende tak. Ik zou het niet zo direct kunnen zeggen, door zijn enthousiasme zou ik hem met een klein rond springballetje vergelijken. Is er niet zo een vis die zich kan opblazen als hij bang is? (een blik op Wikipedia leert ons dat Ann-Sophie de kogelvis of Tetraodontidae viseert, nvdr)

Hoewel dat natuurlijk geen echt compliment is. (lacht opnieuw)

deWijzer : Stijn, was het fijn om Ann-Sophie te dienen?

Stijn: Ik vond van wel. Ann-Sophie deed altijd wat er moest gebeuren en zorgde er voor dat alles correct verliep. Ze wist welke initiatieven goed waren en uitgewerkt dienden te worden en welke getemperd moesten worden. Er heerste formeel een goede sfeer in het presidium. Ann-Sophie ging misschien niet altijd even veel mee pinten pakken maar ik ben ook wel van plan dat minder te gaan doen volgend jaar.

deWijzer : En waarom ga jij het dan nog beter doen?

Stijn : Ik heb natuurlijk twee vices (Mathias Balcaen en Wannes Van Herck, nvdr) in steun. Twee vices, dat staat zeker sterker. Ook op het HIW werken ze met twee vice-decanen. Een driehoeksverhouding mag ook wel eens op professionele basis ... Samen gaan we proberen de organisatie van NFK nog dat ietsje strakker te trekken. 🐾

Johannes Van De Walle

dit jaar mee te helpen slagen met zijn nieuwe initiatieven. Ik denk wel dat hij het goed gaat doen, hij is altijd heel enthousiast, soms zelfs iets té, maar dat gaat zeker in z'n voordeel spelen, die jongen heeft echt energie over. Nu even niet natu-

De mens staat niet stil. Hij denkt, schrijft, filmt, musicceert etc. We zijn met andere woorden cultuurbeesten. Het Kritieke Woord helpt de zoekende mens. Deze rubriek neemt naast het nieuwe ook het oude onder de loep. Telkens wordt een werk of uitvoerder uit de kunstindustrie behandeld.

HET HUIS CLAUS

Ik zal maar meteen mijn kaarten op tafel gooien: ondergetekende heeft nog nooit een werk van Hugo Claus gelezen. U zal me vragen waarom. Ik zal u antwoorden dat ik dat niet goed weet. Niet dat de drempel zo verschrikkelijk hoog is, Het Verdriet van België staat bij ons thuis, zoals in zovele rechtschape Vlaamsche gezinnen, gewoon in de huisbibliotheek. Het is er, neem ik aan, dus gewoon nog nooit van gekomen.

Niet dat ik Claus niet ken. Neen. Iedere Belg kent Claus. 'Bij leven reeds een monument' zeggen we over zo iemand. Het is verbazingwekkend te zien wat er gebeurt als zo een monument echt sterft. Want de mensen kunnen er dan niet van over. Ik ook niet. Waar was u toen u hoorde dat Hugo Claus overleden was? Ik zat gewoon op mijn kot, maar het voelde alsof de tegels vanonder m'n stoeltje weggeslagen werden. Het Huis Claus had er altijd gestaan, en ik leefde in de volle overtuiging dat het dat altijd zou blijven doen. Niet dus.

DE LEEUW VAN VLAANDEREN: EEN DRAAK VAN EEN FILM

Mijn vroegste herinneringen aan Claus stammen af uit de lagere school. Daar heb ik zonder overdrijven minstens 20 keer De Leeuw Van Vlaanderen gezien. Op zo'n jonge leeftijd begint men je in die negorij Vlaanderen reeds een streepje nationale trots mee te geven. Het heeft niet mogen baten. Wat een rotslechte film, dat vond ik toen al. Het wapengekletter en de steelse portie bloot konden we als klein manneke wel smaken, maar los van dat alles : een draak van een film. Jaren later vernam ik dat die Groote Vlaamsche

Schrijver Hugo Claus de regie verzorgd had. Hij tuimelde daarmee niet van zijn pied de stal, maar die pied de stal zat toch al wat dieper in de Vlaamsche klei gestampt.

Onlangs ging ik in Antwerpen naar De Versie Claus kijken. Josse De Pauw doet alsof ie Hugo Claus is. In een monoloog, gebaseerd op eerder werk van Mark Schaevers probeert hij ons een glimp te tonen van die ongrijpbare figuur. Je moet het maar doen, dacht ik. Twee uur lang stond Josse op die planken, samen met notoir dwergacteur Chris Willemsen, want Claus vond zichzelf in verhouding tot het Vlaamsche klotjesvolk als een reus tegenover een dwerg. Blaaskaak. Twee uur lang, en na afloop wisten wij nog niet wie hij was. Is het de verdienste van Hugo Claus dat niemand hem echt kende? Niemand, van de gewone man in de straat over de kardinaal tot Emmanuelle en Josse De Pauw. Als een God die z'n eigen onbewogen beweging is en wiens essentie niet gekend kan worden. Hij moet een heel droevig leven gekend hebben, zo alleen op de wereld.

Op de deur van mijn kleerkast

hangt nu het gedicht dat de teaser vormde voor De Versie Claus. Iedere morgen bij het tanden poetsen lees ik een beetje Claus. Hij was volgens de kranten 'groots in het doen en groots in het heengaan'. Nou ja, mij een zorg. Ik ga komende vakantie eens een paar boeken van de man lezen. Niet dat ik verwacht hem ineens te gaan kennen. Want niemand kende Claus.

Johannes Van De Walle

De blok komt eraan. "Hoe moet ik al dat werk in 's hemelsnaam aanpakken?" horen wij u al denken. De Wijzer biedt u een helpende hand en geeft u een beknopte inleiding in een heel apart onderdeel van de kenleer: de metafysische studeerleer.

IK STUDEER DUS IK BEN

Voor wie sofistich studeert maakt het niet uit of hij weet hoe de leerstof precies in elkaar zit, zolang hij het maar goed kan uitleggen op het examen. Een socratisch student gaat er dan weer van uit dat hij geen fouten zal maken als hij maar goed genoeg leert. Wie het goede weet, zal immers het goede doen. Van een andere aard is het platonische leren. Je vind je cursus maar rommelig. Je cursus kan je niet tot ware kennis brengen, maar zet je enkel op het spoor. De essentie van de dingen, helder en overzichtelijk, vind je terug in de samenvatting. Wie daarentegen zoals Aristoteles leert, zoekt de essentie van de cursus in de cursus zelf, hij onderstreept hem.

Een andere student die ook wel platonisch wordt genoemd, is de anamnesestudent. Deze klaagt na het proefwerk altijd dat hij alles wel wist, maar één en ander gewoon vergeten was. In de context van platonisch leren gebruikt men ook wel de term "platonische grot" voor verdonkerde aula's waarin studenten aan hun stoel gekluisterd tam staren naar presentaties die vanachter hun rug op de blinde muur voor hen geprojecteerd worden. Ze zijn helemaal vergeten dat buiten de donkere aula de zon lekker schijnt en dat het echte leven zich buiten de aula bevindt. Men noemt dit ook wel heideggeriaanse gedachteloosheid respectievelijk zijnsvergetelheid.

De leerleer van Hegel beschouwt heel je opleiding als een doelgericht, samenhangend en afgerond geheel. Elk vak is een noodzakelijke stap in de ontwikkeling van je geest. De materialist is hierin het tegengestelde. Hij vindt sommige vakken toevallig,

door omstandigheden samengegoot. Een andere minder positieve en minder constructieve houding t.o.v. de studeeract is de nominalistische studeerleer. Hier gaat men niet op zoek naar de essentie van de cursus omdat er helemaal geen essentie is. De cursus kan ons niets leren over de werkelijkheid. Het zijn gewoon mooie praatjes en gedachtespinsels van proffen.

Nog een stap verder gaat de "malin génie"-profopvatting. Wie weet probeert de prof ons te verwarren, doet hij het moeilijker uitschijnen dan het is. Of erger nog, hij doet het makkelijker uitschijnen dan het is, probeert ons een vals gevoel van veiligheid te geven om ons dan op het examen met het nodige sadisme de moeilijkste vragen voor te schotelen in een poging ons te buizen. Deze hypothese staat tegenover de naïef realistische leerleer, in de volksmond "papegaaienwerk", waarbij je denkt tot kennis te komen door gewoon klakkeloos je cursus van buiten te leren, zonder er kritischbijnatedenken. De onmogelijkheid van het naïeve realisme geeft aanleiding tot het probleem van de studiebrug: hoe kan wat je denkt, overeenkomen met wat er werkelijk in de cursus staat? Voor de brug tussen geheugen en cursus is het simpel, daarvoor zijn er ezelsbruggetjes. Ik bedoel hier met "denken" dan ook niet het geheugen, maar de zuivere rede. Kant zegt in zijn Kritiek van de zuivere rede dat de brug hier onmogelijk is: "de cursus op zich is een x, een onbekende." Iets genuanceerder is de hermeneutische studieleer. De uiteenzettingen van de docent zijn de oorsprong voor alle kennis: "je moet studeren om te begrijpen." Ze zijn echter geen eindpunt, maar

een uitgangspunt. Van daaruit moet je verder doordenken, verder zin zoeken: "je moet begrijpen om te studeren." Je moet er echter vrede mee nemen dat je de uiteenzettingen van de docent nooit volledig zal begrijpen.

Iets aparts nu. Zoals Kant voor een copernicaanse revolutie zorgde door de wereld statisch vanuit een ander standpunt te bekijken, is er een newtoniaanse revolutie mogelijk op dynamisch vlak. Volgens het traagheidsbeginsel is activiteit, zoals studeren, een normale toestand. Het kost enkel moeite om te versnellen, jezelf "op gang trekken", en te vertragen, het studeren van je afzetten (al zijn er wrijvingskrachten die dit nuanceren). Er zelfs maar aan denken is al (mentaal) versnellen/vertragen. Tijdens het studeren naar de klok of het aantal bladzijden kijken om te zien hoe ver je al bent, is als het ware een anker uitwerpen terwijl je nog vaart. Studeren is een uithoudingssport. Je moet het doen met de blik "op oneindig", niet op een vast punt als de aankomstlijn.

Weer anders is het marxistische blokken. Wat maakt de student tot student? Het studeren, anders zou hij geen "student" heten. Door een onderdrukkend systeem van taken en examens vervreemdt de student echter van het studeren, van zijn ware aard. Daarom zoekt hij zijn toevlucht in feesten en drinken, het opium van de student. Volgens sommigen zou er een revolutie nodig zijn, een dictatuur van de student, een studiedrukloze wereld van vrij leren. Persoonlijk denk ik dat enkel een innerlijke revolutie, die zeker evenveel moeite kost, realistisch is.

Wie ook reageert tegen

onderdrukking, is de nietzscheaanse student. Punten zijn een haard van decadentie. Docenten en strevers gaan uit onmacht in hun eigen wereldje van cijfers leven waar ze wel machtig zijn, docenten doordat ze kunnen spelen met andermans lot, strevers doordat ze met hun punten menen te bewijzen iets waard te zijn. De nihilistische student weigert slaaf te zijn van punten, maar studeert enkel wat hem sterkt, waar hij zelf werkelijk iets mee aan heeft in het echte leven.

Merk op hoe in de laatste twee studievisies parallellen worden gelegd tussen geloof en feesten respectievelijk studeren. In de marge zijn er nog wat minder populaire religieuze studievisies zoals het openbaringsleren, waarbij de prof aanbeden wordt als een god en zijn woord als de geopenbaarde waarheid. Verdedigers ervan zijn ooit zelfs met ?profbewijzen? komen aandragen die stellen dat de hiërarchische ordening van ?gestudeerdheid? moet afsluiten met een volmaakt gestudeerd wezen, waarop sceptici reageerden dat zulke studenten op kot gewoon hun pappie misten en hun verlangen projecteerden op de mature personen waar ze het meest op toekeken. Wat er ook van waar zij, we kunnen concluderen dat de fundamentele wijsbegeerte toch wel bewijst dat studeren en studiewijze iets heel fundamenteels is. Wij wensen u met dit studeren heel veel succes!

Overgenomen uit B-magazine, kringblad Babylon (taal- en letterkunde).

Gijs Van den Broeck

“I expect you all to be independent, innovative, critical thinkers who will do exactly as I say!”

Het HIW is een bakermat van nieuwe gezegden, fantastische uitspraken en schitterende oneliners. In deze rubriek serveren we u enkele van de uitspraken van onze proffen en assistenten die getuigen van puur intellect. Hier zijn de citaten à gogo!

“HET LEUKE AAN FILOSOFIE IS DAT JE CARRIÈRE KAN MAKEN MET ONWAARHEID” (CUYPERS)

CUYPERS

Hegel is veel te gemakkelijk.
Waarom heb je een dochter? Toch om de auto te laten kiezen ...
Over favorieten mag je niet spreken, want dan begin je te supporteren en dat mag niet, toch niet in de filosofie.
Het leuke aan filosofie is dat je carrière kan maken met onwaarheid.
Ik ben verliefd op Russell.
De Wiener Kreis is de beste filosofische richting ooit.
Who's afraid of the logical positivists?
No one should be afraid of them, they're great guys.
Disjunctie: de vallei van de logica.
Dat je geen contact hebt met de buitenwereld kan ook troostend zijn, als je ruzie hebt bijvoorbeeld.
Ik zag laatst een meikever, en heb daar natuurlijk tegen getitst.

Nietzsche weet niet wat hij zegt, Derrida nog veel minder.

Alles is een voetnoot bij Plato.

BRAECKMAN

Freud leest als een gazet.

BURMS

Als u dat raar vindt, dan heeft u gelijk.

'Men' is iemand anders.

Ik sympathiseer met datgene wat voorbij is.

Er bestaat iets dat ik vandaag nog helemaal niet aangevallen heb, maar aangezien ik nog één minuutje heb, ga ik dat ook doen.

STEEL

Socrates zei dat filosofen de staat moeten leiden. Toen lachten ze erom, maar wij zijn nu veel gewoon, zelfs acteurs.

Schapen, da's zo abstract.

Het kwaad is niet: ik krijg klop op 't straat.

DE DIJN

Voor de film 'Psycho' ging Hitchcock ten rade bij 'nen halve gare', namelijk Salvador Dalí. 📺

Met medewerking van: Gert Meyers, Andrew Snowball, Wannes Van Herck

MAKING PHILOSOPHY ACCESSIBLE: POP-UP PLATO

